

V. b)

První vstoupí Rosemary, přejde doprostřed, dá ruce v bok. Hned je jí to jasné. Frederik pár kroků vedle ní vyhlíží své druhy, nenalézá.

Frederik (*panicky*): „Kam se ztratili?!“

Rosemary (*nepřekvapena, pro sebe*): „Typické. Parchanti.“

Frederik (*přejde si k ní*): „Kde myslíš, že jsou, Rose?“

Rosemary (*konstruktivně, víceméně pro sebe*): „Myslím, že nás hledají.“ *velitelsky k Freddy* „Nesmíme ztrácet čas. Je skoro půlnoc a on čeká.“

Frederik (*nechápe*): „Kdo?“

Rosemary (*ignoruje ho*): „Počkej tady, Frederiku. Nechala jsem si v kůlně nějaké věci...“ *jme se odcházet vlevo, ale je zastavena dalším dotazem.*

Frederik (*nesmí mu utéct, vždyť ji musí zabít!*): „Kam jdeš?! Já tě musím...“ *neobratně dokončí* „totiž, nesmíme se přece rozdělovat!“

Rosemary (*přejde si zpátky k němu, prkenně mu položí ruku na rameno*): „Teď musíme spolupracovat, Frederiku. Pokud se podrazíme,“ – *zdůrazní* – „zemřeme.“ *téměř výhrůžně*: „Rozumíš?“

Frederik není schopen slova, kýve hlavou.

Rosemary (*pouští jeho rameno, strojeně, ukazuje na zemi kruh*): „Dobře. Tak tady zatím nakresli na zemi kruh a lehni si do něj roznožmo. Můžeš kolem sebe zapálit nějaké svíčky.“ *přísně na něj udeří* „Jsi panic?“

Frederik (*tak i tohle se o něm ví?*): „Co?!“

Rosemary (*mávně nad tím rukou, byl to zbytečný dotaz*): „Proč se vůbec ptám.“ *odchází pryč, na odchodu přísně* „Nikam nechod, Freddy!“

Rosemary odchází ze scény. Frederik zůstává sám, nemá z toho radost.

Frederik (*jakmile je pryč, s výčitkou ještě za jejími zády*): „Frederiku...“

Budoucí generace (*ze zákulisí v ozvěně jeho hlasu*): „Fré-dé-ri-ků...“

Freddy se vyděsí, rozhlédne se zleva vpravo a kníkaje se utíká se schovat za tapisérii.

Budoucí generace (*ze zákulisí*): „Fré-dé-ri-ků...“

Frederik (*úpí zpoza závěsu*): „Vždyť nespím! Tohle není skutečné! Vždyť jsem vzhůru!“

Na scénu vběhnou Budoucí generace se svou panenkou, poskakují přes scénu jak malá holčička.

Budoucí generace (prozpěvují si): „Jedna dvě, Freddy jde, Freddy půjde do nebe...“

Generace odběhnou na druhou stranu ze scény s dětským smíchem. Na scénu se vrací Norman s Lawrence. Norman má svou stříkačku, Lawrence svůj mečik a bryndák za krkem. Konstatují jeden druhého, zastaví se na okrajích pódia.

Lawrence (bojovým hlasem): „Našel jsi je?“

Norman (stejně bojově): „Ne. Ale nemůžou být daleko...“ *oba udělají pár rázných kroků doprostřed, ale zase zarazí, takže teď je každý v polovině poloviny scény* „Lawrenci?“

Lawrence (bojové diktum pokračuje): „Hm?“

Norman (podezřavě): „Proč máš za krkem ten ubrousek?“

Lawrence (cedí mezi zuby): „Protože hodlám večerět.“

Norman (ještě není přesvědčen): „A... proč s sebou pořád taháš ten mesr?“

Lawrence (nenechá se vyvést z míry, vrací mu to): „Protože hodlám porcovat. Proč máš tu stříkačku?“

Norman: „Protože...“ *ted' ho nenapadá správná výmluva... ale nakonec na to přijde!* „jsem diabetik.“

Rázně k sobě namašírují zbytek cesty doprostřed jeviště, stoupnou si naproti sobě jak dva kohouti na jednom smetišti, zírají si vyzývavě do očí.

Lawrence (ostře): „Takže tím je to všechno vysvětleno.“

Norman (neméně ostře): „Všechno se dá logicky vysvětlit.“

Na scénu vchází Rosemary, je oblečená do svého obřadního úboru, má posvátnou čapku a v ruce třímá kris. Zastaví se na levém okraji jeviště, rozhlíží se. Ti dva ji nezajímají, zato Freddy jí někam zmizel! Oba chlapci se za ní otočí, koukají na ni jak na zjevení.

Lawrence (překvapeně na ni zírá, Normanovi): „Teď se ukaž.“

Rosemary (vztekle se rozhlíží): „Kde je ten zmetek?“

Norman (chyba v plánu!): „Frederik? On není s tebou?“

Rosemary (teprve teď je vezme na vědomí, udělá pár kroků k Normanovi): „Já ho potřebuju!“

Norman (pánovitě): „To já ovšem taky.“

Lawrence (*opraví jej*): „To my ovšem taky! Nezapomeň, že spolupracujeme! Ugh!“ *Opět se o něj pokouší proměna, odvrávoře se pár kroků doprava.*

Rosemary (*vyrazí k Normanovi výhrůžně se svým krisem*): „Je můj!“

Norman (*zarazí ji zvednutím stříkačky*): „Kdo dřív přijde, ten dřív mele!“ *s výrazem maniaka zazpívá do prostoru* „Frederiku, kamaráde!“

Všichni tři vyráží hledat Frederika. Lawrence spíše vpravo, Rosemary spíše vlevo, Norman tak nějak vprostřed, nebezpečně se blíží dozadu k Frederikově úkrytu.

Lawrence (*kamarádsky*): „Freddy! Freddy, jsi tady někde?“ *náhle vztekle dodá* „Ty zatracený masožravče?“

Rosemary (*s tónem a výrazem vražedného maniaka, výrazně mávajíc krisem*): „Vylez, Freddy! Jdu tě zachránit!“

Norman (*přibližuje se k Freddyho skrýši*): „Na Freddy, Freddy, Freddy!“ *Všimne si podezřelé vybouleniny na tapisérii, přibližuje se se stříkačkou připravenou.* „Na Freddy, Freddy!“

Frederik (*nevydrží to, opustí svou skrýš, s výčitkou*): „Jmenuju se Frederik!“

Všichni tři se k němu otočí. Norman s výrazem kuny natahuje stříkačku. Už to pro Freddyho vypadá bledě, náhle však Lawrence zakřičí.

Lawrence: „Ugh! Ágh!“ *Křičí dlouho, zmítá se v hrozných křečích.*

Rosemary (*vyvedena z míry, něco je evidentně špatně*): „Co se děje, Lawrenci?“

Lawrence (*skučí*): „Už to nemohu zadržet! Už to přichází! Má hrozná PROMĚNA!“

Lawrence upouští meč (tak nějak vlevo od sebe, aby jej potom mohl Freddy použít, chytá se za hlavu a zatímco Druhé housle v zákulisí dělají pekelný virvál, promění se. Tedy, nasadí si uši. Šokovaný Norman s Rosemary se k němu opatrně blíží. Zastaví se na stupínku vedle něj více doleva.

Norman (*docela civilně*): „Lawrenci... Ty jsi opice?“

Lawrence (*osudově do diváků*): „Když jsem byl malý, pokousal mě prokletý šimpanz bonobo! A od té doby... se každý úplněk měním v opici! Od té doby... nejím maso.“

Frederik (*vítězoslavně přejde za ostatními, postaví se vlastně do pasti tak, že má zleva Rose, zprava Lawrence a za sebou Normana, vysmívá se*): „Ha! Tak je to tedy! Žádný maximační utilitarismus! Instinkty se mu změnily! To je pokrytec!“ *náhle mu zamrzá úsměv na rtech, jak si uvědomuje vlčí pohledy svých spolužáků. Pomalu se k němu blíží.*

Frederik (*poslední zoufalý pokus*): „Rosemary! Měli jsme dohodu! Jednej tak, aby se tvé jednání mohlo stát normou!“

Rosemary (*ledově*): „Já tě znormuju!“

Frederik se náhle skrčí pro Lawrencův upuštěný mečik, odhání ode sebe útočníky.

Frederik (*kšá! kšá!*): „Jděte ode mě pryč! Vrazi!“

Lawrence (*temně*): „Jediný vrah jsi tady ty, Freddy!“

Frederik (*já to nebyl! to samo!*): „Já nikoho nezabil!“

Lawrence (*vztekle*): „Nelži. Všichni víme, že jsi zabil toho hrbatého sluhu!“

Frederik (*nechápaně*): „Co? To byl Norman!“

Norman (*s výčitkou*): „To byla Rosemary!“

Rosemary (*přemýšlivě*): „Já myslela, že to byl Lawrence...“

Lawrence (*nekompromisně*): „Byl to Freddy. To on měl vražednou zbraň naposledy v ruce.“

Frederik (*schovává meč za záda*): „To není pravda! Já ten meč schoval do komory, abyste si s ním nevypíchlí oko! Přisahám, jen jsem ho tam dal! Možná trochu... nešikovně.“

Norman (*výsměšně*): „A Hugo se na něj asi sám napíchl, ne? Proč by vůbec lezl do komory?“

Rosemary (*rozvíjí úvahu*): „Protože jsi ho poslal zatopit? Šel si pro sekeru...“

Norman (*odmítavě*): „To mi nikdo nepřišije! Dřevo je plná kůlna, k čemu sekera...“

Rosemary (*provinile*): „Možná do kůlny nemohl? Protože si tam zrovna někdo připravoval jistý... rituál?“

Lawrence (*poslední námitka*): „No ale to ještě nevysvětluje, proč se nabodl. Leda by uklouzl... na... volně ložené... banánové... slupce. Kurva.“

Lawrence zůstává zahanbeně civět do země, chvilka ticha.

Norman (*netrpělivě přerušuje ticho*): „Tak zabili jsme ho nebo ne?“

Lawrence (*rozčileně*): „Já nevím!“

Rosemary (*uleví si*): „K čertu práce. Za chvíli tu bude Elvíra s vesničany...“

Frederik (*s nadějí, kouká z jednoho na druhého*): „Tak jim to vysvětlíme! Řekneme, že to byla nehoda! A nikdo další nemusí umřít!“

Chvilé rozvažování.

Norman (*sejde ze stupínku vedle Freddyho, audeamus?*): „Spolupráce?“

Frederik a Lawrence a Rosemary (*audeamus!*): „Spolupráce!“

Začíná další griegovská hudební vložka, tentokrát skladba zahraje celá. Studenti vedle sebe stojí v pořadí Rosemary, Norman, Frederik, Lawrence.

1. Studenti se bezradně koukají z jednoho na druhého.

Bzzing!

2. Norman se odhodlá, s tupým výrazem v obličeji si popojde dopředu, počne sundávat sako a vyhrnovat rukávy. Omluvně se přitom dívá do diváků. Je sledován zbývajícími třemi studenty.

Bzzing!

3. Norman jde doleva ke krbu. Tam sako odloží a připravuje si svou injekci. Studenti jej dále nešťastně sledují.

Bzzing!

4. Se stejně nevinným výrazem, sledován zbývajícími dvěma studenty, se odhodlá i Lawrence. Vydá ke stolu, kde se nenápadně chopí jednoho svícnu a začne jej potěžkávat.

Bzzing!

5. I Rosemary, sledována už jen Frederikem, si popojde trochu vlevo do ústraní (neopouští prostředek jeviště, ale stoupne si na stupínek), tam vytáhne brousek a začne s ním obtahovat svůj kris.

Bzzing!

6. Frederik se dotkne Rosina ramene, posunkem ji požádá, zda by si nemohl brousek půjčit. Rosemary mu vyhoví, dá mu brousek. Zkouší ostrost svého krisu, zatímco Frederik brousí mečik. Všichni studenti se připravují. Norman zkouší ostrost jehly, Lawrence dále potěžkává svícen, Rose hladí ostří svého krisu a Frederik brousí mečik. Nikdo se nedívá na to, co dělá, s provinilým výrazem se koukají do diváků. Jsou hrozivě nenápadní.

Bzzing!

7. Na scénu zvesela vstupuje Johann. Má svou pistolku s umělou krví. Studenti přerušují svou práci, sledují nešťastně Johanna.

Bzzing!

8. Johann se zastaví uprostřed jeviště, usměje se na diváky, předvádí jim svou pistolku (ale ještě nestříká) a dává najevo, že se stane něco super. Jde si stoupnout úplně doprava, sledován studenty.

Bzzoing!

9. Johann pokyne studentům pokračovat. Ti se podívají na sebe, svorně si strčí svou zbraň za záda.

Bzzoing!

10. Všichni studenti vyrazí k sobě setkají se uprostřed. Stojí v pořadí (zleva) Norman, Frederik, Rosemary a Lawrence.

Bzzoing! Hudba nabírá na síle!

11. Studenti se uprostřed scény počnou obkružovat. Zároveň všichni vykročí a krouží kolem sebe zprava doleva.

Bzzoing!

12. Studenti změni směr kroužení, udělají pár kroků, aby stáli ve výchozím pořadí. Než zazní bzzoing!, už by měli stát nehybně na svých místech.

Bzzoing! Vypuká peklo!

13. Studenti se na sebe vrhají! Rosemary s Frederikem šermují svými meči na spodním stupínku, Norman chce vrazit Lawrenceovi jehlu do krku, ovšem jeho ruka je svírána Lawrence, který chce na oplátku praštit Normana do hlavy svícnem, ovšem jeho ruka je svírána!

Bzzoing!

14. Lawrence shodí Normana mezi šermující, okamžitě se vrhá na Rosemary. Frederik se snaží zapíchnout ležícího Lawrence, ale ten se mu vyhýbá.

Bzzoing!

15. Lawrence vstává, nabírá Frederika rugby chvatem, vráží do zadní bojující dvojice a všichni se kácí na hromadu.

Bzzoing!

16. Hromada propletených těl, ruce a nohy everywhere! Johann hromadu vesele kropí krví ze své pistolky.

Bzzoing!

17. Z hromady se vynořuje Lawrence, který škrtí Frederika, vedle Rosemary rytmicky bodá Normana a Norman Rosemary. Tvoří takové živé dioráma.

Bzzoing!

18. Dioráma pokračuje, Johann ho barví na červeno. Neopomíjí pokropit i diváky.

Blíží se finiš! Bzzing!

19. Lawrence vstává za zahazuje Frederikovu mrtvolu na stupínek doprava. Rosemary s Normanem se od sebe odtrhávají a taktéž vstávají.

Už to bude! Bzzing!

20. Norman se vrhá na Lawrence ze zadu, svou stříkačkou mu odsává oxytocin z krku; Lawrence padá na stupínek doprava.

Bingo!

21. Rosemary chytá zezadu Normana pod krkem, strhne jej před sebe na kolena, dá mu kris pod bradu... rychlý pohled do diváků... S posledním tónem ho jedním švihem podřízne jak kuře! Johann vykropí Normanovi do ksichtu všechnu krev, která mu ještě zbyla.

Norman se skácí k zemi. Krví zarudlá Rose s krisem vítězně zvednutým nad hlavou zprudka oddychuje. Johann se vrací na své místo doprava.

Rosemary (vítězoslavně): „Ano! Byla prolita krev! Ta je pro tebe, můj pane! Probud' se a povstaň! Kant'hulhu fhtagn!“

Ozve se strašný řev. Na scénu vyleze Velký Kant'hulhu, mohutně řinčící, funicí, slintající. Je to peklo!

Velký Kant'hulhu (do diváků): „KAAANT!“

Rosemary (nadšeně): „Můj pane! Jsi to ty?“

Velký Kant'hulhu (otočí se k Rosemary, pomalu a hladově se k ní blíží): „MUÁÁRGHL!“

Rosemary (s rostoucím zděšením): „Pane? Pane! To všechno pro tebe! Děkala jsem to pro tebe!“

Velký Kant'hulhu: „ZELGHERLF!“ *Kant'hulhu se vrhá na Rosemary a rdousí ji. Rose vykřikne.*

Rosemary: „Néééé!“

Johann (komentuje si, jako když nic): „Chudák. Asi nevěděla, že Kant byl kanibal... Vy jste to taky nevěděli? Všichni slavní němečtí filosofové byli kanibalové. Je to pravda!“

Rosemary: „Áááá!“

Johann: „Jen Hegel ne, toho mezi sebou nechtěli. Tak žral mrkev...“

Rosemary: „Bože, pomoz!“

Johann: „Taky měl rád ty různý mořský potvory. Krevetky, znáte to, to jsou takoví ti malí raci.“

Rosemary: „Moje noha!“

Johann: „No já bych to nejedl. Každopádně pak zemřel na cholera.“

Velký Kant'hulhu (*vztyčí se nad polomrtvým tělem a excitovaně zaryčí*): „ES IST GUT!“

Johann (*heuréka*): „To je ono! To je to, cos tenkrát řekl!“

Rosemary se z posledních sil vymaňuje Velkému Kant'hulhu. Přepozadí se doleva, kde má stále své souhrnné vydání Kanta. Kant'hulhu se na ní vrhá, ona však vezme knihu a praští jí vší silou Kant'hulhu po hlavě. Příšera zavravorá a mizí z jeviště. Rosemary, potrháná a zničená, přejde doprostřed jeviště, pouští knihu.

Rosemary (*posledním dechem*): „Hvězdné... nebe...“ *ukazuje nahoru* „Mravní... zákon...“ *ukazuje na sebe*.

A mrtva se kácí k zemi.